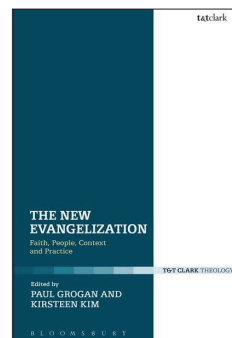

Bokmelding

The New Evangelization: Faith, People, Context and Practice.

Paul Grogan og Kirsteen Kim (red.).
T&T Clark/ Bloomsbury: London, 2015. 296 sider.
ISBN: 9780567657398

‘Evangelisering’ og ‘evangelisasjon’ er sentrale, men også tunge begreper. I protestantisk sammenheng lever begrepene i et spenningsfelt mellom en Lausanne-evangelikal tolkning og en økumenisk KV-tolkning. Den første finner vi i Lausanne-pakten og i Cape Town erklæringen (2010); den annen beskrives levende i det nye misjonsdokument fra Kirkenes Verdensråd ‘Sammen på vei mot livet’ (2013). Nærværende antologi åpner døren til en tenkning som har likheter med Lausanne og KV, men som samtidig er annerledes og større. Betegnelsen ‘den nye evangelisasjon’ har innholdsmessig røtter i Det andre Vatikanerkonsil (Vaticanum II), men brukes først av de katolske biskoper i Latin Amerika i 1968 og i en større sammenheng i 1979 (Puebla, Mexico). Det inspirerte Johannes Paul II som fra da av begynner å formulere hva det innebærer. For alvor slår begrepet igjennom i *Redemptoris missio* fra 1990 hvor paven er opptatt av de mange som ikke lenger er kristne. Etter å ha talt om de som ikke kjenner Kristus og de som bekjenner troen, sier paven: Thirdly, there is an intermediate situation, particularly in countries with ancient Christian roots, and occasionally in the younger Churches as well, where entire groups of the baptized have lost a living sense of the faith, or even no longer consider themselves members of the Church, and live a life far removed from Christ and his Gospel. In this case what is needed is a ‘new evangelization’ or a ‘re-evangelization’.¹

Siste skritt i en lang utvikling blir så at pave Benedikt XVI i 2010 oppretter en særlig avdeling, ‘Det pavelige råd for å fremme den nye evangelisering’. Historien kan leses i nærværende antologi fra en konferanse på Leeds Trinity University i 2012. Boka tar for seg både forbindelseslinjene tilbake til Vaticanum II og hva som menes med ‘ny evangelisasjon’. Det er klare likhetspunkter til protestantisk tenkning om re-evangelisering og kanskje enda mer til misjonal-kirke tenkningen innen Gospel and Culture nettverket. Men det er forfriskende og inspirerende å se dette i et nytt lys. Jeg har de siste årene latt meg opplyse og inspirere i (Grogan og Kim, p.38).

av den misjonale tenkningen til folk som Darrell Guder og Alan Roxburgh. I ‘den nye evangelisering’ møter jeg en større verden og en stor kirke som kjemper med å forstå seg selv etter Vaticanum II og å oversette Vaticanum II inn i en post-moderne virkelighet. Det er disse to sporene boka især handler om: Hvordan forholder ‘den nye evangelisasjon’ seg til Vaticanum II og hvordan skal begrepet forstås i en post-konsil kontekst og en post-moderne verden. Videre tar boka for seg de ulike sammenhenger for ny evangelisasjon og den spør etter hvordan den nye evangelisasjon praktiseres. Boka kan også leses som en spennende innføring i katolsk tenkning om misjon og evangelisering i går og i dag. Her er mye å lære både om katolsk missiologi og om utfordringene fra det lokale og det globale. Og her gis det kloke gjennomganger av katolsk religionsteologi og katolsk økumenikk.

Inn imellom smaker det litt av forsvar for diverse paver, især forsvar for den konservative Josef Ratzinger/pave Benedikt som både qua leder av Troskongregasjonen og qua pave spiller en helt sentral rolle i tolkningen av Vaticanum II som ‘reform within the continuity of the tradition’ (p.102). På den annen side er det også plass til et provoserende kapittel om global katolisisme hvor både paver, kardinaler og kuria får sine pass påskrevet for fortsatt å henge fast i vesterlandsk tenkning og for å ville kontrollere den nye evangelisering på samme måte som man kontrollerte frigjøringsteologien. Kapitlet om global katolisisme er skrevet av Ian Linden som til daglig er seniorrådgiver for Tony Blair. Men helhetsinntrykket er et møte med en ny evangelisering som er frigjørende og ikke opptatt av å forsvare kirke og doktriner. Frigjørende ved å kalle til fornyet engagement i kirkens urgamle oppgave om å dra mennesker til Kristus. Som det sies i det avsluttende kapittel: ‘The new evangelization is nothing other than individual Catholics living their faith more intensely, which is why it is both so exhilarating and so deeply challenging’ (p. 263).

av Knud Jørgensen